

KARINA JANSKÁ

BESTSELER
BOOK

*Uväznená
v manželstve*

Uväznená
v manželstve

Karina Janská
Uväznená v manželstve
Copyright © by Karina Janská
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER
Year: 2020
ISBN: 978-80-89821-66-2

*Každý sa môže zmeniť k lepšiemu,
ak sa tak sám rozhodne*

1. Bežný deň manželského života

Už asi desiatykrát utieram stôl v našej luxusnej obývačke. Rozhodne na mne nešetrí. Kупuje a dáva mi všetko, čo len chcem. Stačí, ak som poslušná a robím, čo mi povie. Pravda je, že nemám veľmi na výber. Jeho tresty sú kruté a dômyselné.

Ešte raz sa prejdem po dome a úzkostlivo skontrolujem každý kút, každú škáročku. On má rád čistotu, prehnanú čistotu.

Dom je v excelentnom stave, ani zrnko prachu, posteľ dokonale ustlaná, kuchyňa vonia čistotou a izby sa ligocú ako v múzeu. Upratovanie je môj každodenný zmysel života.

Cez otvorené kuchynské okno ku mne dolieha zvuk jeho auta a žalúdok mi znovu zviera od napätia. Utekám do spálne, obliekam si krátke vyzývavé šaty a topánky na vysokom podpätku, ktoré mi pripravil predtým, než odišiel do práce. Doma sa mám obliekať vyzývavo, pretože si to tak želá.

Keby ma teraz videla moja matka, asi by dostala mŕtvicu.

Pri pohľade do zrkadla sa dostávam do rozpakov. V zelených očiach dvadsaťjedenročnej dievčiny sa zračí znechutenie z vlastného odrazu. Dĺžka šiat mi siaha tesne pod zadok a vlasy mám po pás. Topánky sú ako vystrihnuté z filmu pre dospeých. Šaty sú vypasované a prsia mi z nich takmer vypadávajú.

Ja, zvyknutá iba na cudné oblečenie, mám byť zrazu oblečená ako vyzývavá štetka. Ukája ho, keď vidí moje rozpaky z vlastného výzoru. Počujem otváranie dverí a blížiace sa kroky drahých kožených topánok.

„Hm,“ víta ma a spokojne si ma prezerá od hlavy po päty.

„Môžem si vyzuť topánky?“ pýtam sa. „Bolia ma z nich nohy.“

Chvíľu zaváha a potom odpovedá: „Áno, môžeš.“

„Ďakujem,“ hovorím, a kým sa vyzúvam, mám chuť hodiť mu ich do tváre.

„Čo si dnes navarila?!“

Otváram rúru a úžasná vôňa pečeného mäsa a bylinkových zemiakov nám udiera do nosa.

Urobí znechutenú grimasu a opovrhujúco vyštekne: „Je to odporné! Si neschopná! Ani variť nevieš!“

Známe napätie a strach mi ovláda celé telo.

„Veď si to ani len nechutnal,“ potichu zašepcem.

„Nemusím, viem, že si navarila odpad. Ako vždy.“

Sliny sa mi zbiehajú v ústach z toho, ako veľmi mu chcem naplúť do tváre.

„Ty si odporný!“ vychádza zo mňa spontánne, no hneď to aj ľutujem.

Snáď prvýkrát od svadby som si dovoľila takto ho uraziť. S bijúcim srdcom čakám, že ma udrie, potrestá alebo umučí, ale nič z toho sa nedeje. Jeho reakcia však prekonáva všetky moje očakávania. Celým telom mu prechádza vlna vzrušenia.

„Pod' sem, ty malá šlapka,“ šepká a schytí ma za vlasy.

Uväznená v manželstve

„Ešte si sa nenaučila, ako sa máš ku mne správať? Nie?! Tak ja ťa to naučím! Len pod!“

Ťahá ma do dverí pod schodmi na chodbe, ktoré vedú do pivnice, a zatvára za nami. Tu ma nikto nebude počuť. Od strachu sa mi podlamujú kolená, sadám si na chladnú podlahu pri starom stole. Začínam sa triasť a vzlykať. Čo mi urobí ten toraz? Zažína svetlo a rozhliada sa po neprívetivom priestore plnom nepotrebného haraburdia. Hompálajúca sa žiarovka na strope vydáva tlmené svetlo.

„Postav sa!“ zručí na mňa a rukou si nervózne prechádza po čiernych kučerách.

Je odo mňa o hlavu vyšší, má vyšportované telo. Na sebe elegantný oblek a v čiernych očiach neúprosný pohľad.

Zo starej skrine vyberá policajný obušok a putá, ukladá ich na stôl vedľa mňa. Chvíľu sa ukája pohľadom na môj strach.

„Oto, prosím ťa, nerob to...“, prosím ho trasľavým hlasom, slzy ma pália v očiach.

Prikročí ku mne na takú krátku vzdialenosť, že cítim jeho dych na svojej tvári a jeho pohľad nabera ľadový výraz. Viem, že toto je môj koniec. Snažím sa ho poškrabať po tvári, ale jediným pohybom mi skrúti ruky za chrbát tak, ako to robí kriminálnikom. Nebije ma, nie. Snaží sa to robiť rafinovanejšie, aby nebolo vidieť stopy na tele, aj keď nie vždy sa mu to darí.

Berie putá a pripútava ma k tenkým rúram na stene. Sadá si ku mne na zem a uprene ma sleduje.

„Vieš, čo to je?“ ukazuje mi čierny obušok a veľavravne po ňom prechádza prstom.

Spúšťam silný plač, ktorý ho ešte viac provokuje. Kľaká si za mňa na kolená a trhá mi spodnú bielizeň.

„Aby si sa naučila poslušnosti, ty suka!“ zasyčí a vzápätí mi vráža obušok do útroh.

Zahmlieva sa mi pred očami a strácam pojem o okolitom svete. Bolesť je taká silná, že mám pocit, akoby mi rezal celé telo. Neviem, ako dlho trvalo toto peklo, ale zrazu počujem, ako si otvára zips na nohaviciach.

Keď je po všetkom, unavene si líha na podlahu a tvár pritom zabára do dlaní. Ticho vzlykám. Bez slov ma vyslobodzuje z pút, ktoré mi spôsobujú ostrú bolesť na zápästiach, a ľahostajne sleduje moje otlačené kolená.

Nemotorne si sadám na zem. Krúti sa so mnou celý svet. Cítim sa špinavá a bez akejkoľvek hodnoty; ako kus predmetu bez pocitov a bez akéhokoľvek práva rozhodovať o vlastnom tele.

„Postav sa!“ nariaduje mi. „Choď sa umyť a pripraviť. O chvíľu k nám príde Michal so ženou.“

Nie, nie! Návšteva je to posledné, čo potrebujem. Chcem byť sama, chcem utiecť niekam veľmi ďaleko, ďaleko od tohto prehnitého sveta!

„Nora,“ zrazu ma oslovuje zvláštne pokojným hlasom, „vieš, že ťa milujem!“

Chcem mu vraziť obušok do hrdla, no namiesto toho iba naučene odpovedám: „Aj ja teba...“

Uväznení v manželstve

Stojím nehybne pod sprchou a pramene vlažnej vody mi obmývajú celé telo. Pocit pošpinenia a hnusu sa pomaly stráca spolu s vodou v malom otvore. Síce nie úplne, ale už je to znesiteľnejšie. Nastavujem masážny program a vodou si jemne masírujem boľavé telo.

„Nora!“ kričí na mňa spoza dverí. „Pohni! O chvíľu sú tu!“

„Hneď to bude!“

Aký rozruch kvôli tým dvom. Vyšetrovateľ Michal, preslávený tvrdými vypočúvacími praktikami, je Otov najlepší kamarát. Spolu vyrastali, študovali a spolu aj pracujú na jednom oddelení. Len Oto to dotiahol ďalej, a teraz je vlastne jeho nadriadeným.

Jeho žena Natália je bacharka v ženskej väznici. „Príjemná“ spoločnosť na dnešný večer. Vychádzam zo sprchy a rýchlo sa utieram do luxusného uteráka. Dočerta! Ani šaty, ani spodnú bielizeň som si do kúpeľne nevzala! V duchu zahreším, čo je v úplnom rozpore s mojou prísnu výchovou, ale... je mi to absolútne jedno!

Oviniem si uterák okolo tela a vychádzam na chodbu, kde sa stretávam zoči-voči s Otom. Už je oblečený a navoňavkovaný. Čierne kučery má bezchybne učesané. Natahuje ku mne ruku a jediným pohybom mi strháva uterák. To mu nebolo dosť v pivnici?!

„Keby sme nečakali návštevu, ani Boh ťa nezachráni,“ ironicky zavrčí.

Nuž, Boh ma nezachránil už dávno...

Utekám do izby a obliekam si vkusné krémové šaty s kveto-

vaným vzorom. Majú krátky rukáv a siahajú po kolená. Žiadny výstrih, žiadna provokácia. Otov kódex: v spoločnosti sa budeš obliekať cudne, aby ťa chlapi zbytočne neobzerali!

Vstupuje do spálne a potichu sleduje, ako si češem dlhé plavé vlasy.

„Nadvihni si ich dohora!“ prikazuje mi.

Vystrašene na neho pozerám, neviem, čo mám čakať.

„No tak!“ vyštekne.

Robím, ako mi káže. Pristupuje ku mne a v rukách drží akúsi škatuľku. Vyťahuje z nej drahý náhrdelník z bieleho zlata s diamantmi a zapína mi ho okolo krku.

„Páči sa ti?“ šepká mi do ucha.

„Je nádherný, ďakujem,“ odpovedám mechanicky.

Necítim nič. Ani radosť, ani obdiv, iba prázdno.

Ozve sa zvonček pri dverách a zostupujeme na prízemie. Každý krok mi spôsobuje ostrú bolesť. Som zvedavá, koľko námahy budem musieť vynaložiť, aby na mne nebolo nič vidieť.

Oto otvára dvere a hlasno sa s nimi víta. Natália vymenila modrú uniformu za decentnú bielu blúzku a čiernu sukňu, čo ale nezakrýva jej vypracované svaly na tele. Odfarbené blond vlasy má zdvihnuté dohora.

„Nora!“ oslovuje ma prefajčeným hlasom. „Vyzeráš skvele! Ako chutná buchtička! Oto je šťastný chlap!“

Trpký smiech ma štekli vo vnútri. Podávame si ruky s Michalom. V džínsoch a ležérnom tričku s golierom aj on vyzerá inak ako zvyčajne. Na bokoch hlavy mu narástli trojdňové vlasy, ktoré si zvyčajne vždy holí, aby ich mal zároveň s plešinou.

Usádzam ich na kožený gauč v salóne.

„Nora, prines víno!“ rozkáže mi Oto napriek tomu, že by som im ho priniesla aj sama. Chodia k nám často, viem, čím ich mám ponúknuť.

Idem do kuchyne, a kým sa hostia dobre usadia, rýchlo pripravujem chlebíčky. Boľavé a oslabené zápästia zo mňa robia nemotornú gazdinú. Dokončený tanier vyzerá, akoby ho robil amatér, pričom v skutočnosti som v kuchyni veľmi šikovná. Rozmýšľam, že urobím ďalší, ale nechcem ich nechať dlho čakať. Beriem do rúk poháre, fľašu vína a idem do salóna. Nalievať hosťom v takom stave je pre mňa utrpenie. Bolesť mi pulzuje celým telom a trasú sa mi ruky.

Ako naschvál, stáva sa presne to, čomu sa chcem tak úporne vyhnúť; fľaša sa mi vyšmykne z rúk a víno sa rozlieva nielen na stôl, ale aj Natálii na blúzku. Strpnem od strachu a pohľad mi blúdi k Otovi, ktorý na mňa znechutene pozerá. Nič nehovorí, iba ticho sedí.

To je zlé znamenie.

„Čo je dnes s tebou, Nora?“ zarazene sa pýta Natália a pomáha mi čistiť blúzku a stôl.

„Neviem,“ sotva počuteľne odpovedám. „Necítim sa celkom dobre.“

Vtom ma chytí za zápästia, obzrie si červené odreniny a prekvapene sa otočí k Otovi: „Čo je toto?!“

Strach a napätie sa derú na povrch ako obrovská cunami. Nasucho prehltám, aby som ovládla nutkanie rozplakať sa, a všetko im povedať.

Viem, že vyklopiť im pravdu ma nespasí, naopak, keď odídu, bude ma čakať peklo, preto radšej nahadzujem silený úsmev.

„Nestaraj sa do nich!“ zahriakne ju Michal a rukou sa hladí po plešine. „Čo sa deje v ich manželstve, nie je tvoja vec!“ nezakrýva pobavenie v hlase.

Už chápem, prečo sú s Otom najlepši priatelia.

„Jej sa to páči,“ prehodí Oto s pokriveným úsmevom a prekríži si ruky za hlavou. „Že, miláčik?“

Dostáva ma do pozície, ktorá mu vyhovuje a prepadá ma pocit úzkosti. Je ťažké usmievať sa, keď vnútri kričím o pomoc, ale zvládam to.

„Áno,“ vyjde zo mňa nasilu.

Natália mi púšťa ruky a už sa tým viac nezaobrá.

Vzďaľujem sa do kuchyne pre pohostenie, aby som vypadla z dusnej atmosféry. Tanier s chlebičkami vyzerá katastrofálne, akoby ho robilo malé dieťa. Náhle vo mne narastá hnev a ľahostajnosť; zvláštny oslobodzujúci pocit, ktorý ma hreje vo vnútri a dáva mi silu. Prekliaty Oto! Prekliata návšteva! Zahreším potichu a mám pocit, že spolu so zakázanými nadávkami sa vytráca aj časť napätia, ktorá mi gniavi hrud'

Beriem tanier rozhodne do rúk a ukladám ho do stredu stola. Ani sa neunúvam ísť späť do kuchyne pripraviť niečo navyše a sadám si na pohovku. Som unavená z večného podriaďovania sa. Michal s Natáliou si vymenia pohľady a Oto zahabene klopí pohľad.

Hanbí sa za svoju ženu, ktorá si nevie uctiť návštevu, ale v tejto chvíli mi na tom nezáleží. Pozerám iba na svoje trasúce

sa ruky a prajem si skryť sa niekde do samoty. Celý večer ide akoby mimo mňa. Sedím, počúvam ich policajné reči a snažím sa nezaspáť. Z vína už prešli na whisky a Oto má značne vypité, čo ma znepokojuje. Už som ho raz zažila v stave opitosti a nebolo to nič príjemné.

Ručičky na nástenných hodinách ukazujú pol jednej, keď sa konečne rozhodnú odísť. Pociťujem úľavu, keď sa s nami lúčia a strácajú v tme na dvore. Zatváram za nimi dvere a odchádzam upratať stôl.

„Čo to malo znamenať?!“ Oto zvýši hlas a chytá ma pevne za sánku. Stláča ju tak silno, až syčím od bolesti. Snažím sa mu odtlačiť ruky, keď sa nakoniec rozhodne povoľiť. Inštinktívne si chytám boľavé miesta. Bojím sa mu pozrieť do tváre. Nezniesiem ten ľadový pohľad.

„Takto ma ponížiť! Chovala si sa ako neschopná hus!“ do tváre mi šľahá jeho alkoholový dych.

Jeho slová mi rozrývajú už beztak boľavé vnútro a emócie sa derú na povrch ako rozžeravená láva. Nedokážem ich viac kontrolovať.

„Prestaň!“ vybuchnem a svoj hlas počujem ako cudzí. Slzy zúfalstva mi stekajú po lícach. „Prestaň už konečne! Nevidíš, ako mi ubližuješ?! Že pri tebe trpím ako zviera?! Ničíš ma každý deň! Robíš to pre potešenie, ty sadista!“

Oči sa mu rozširujú od prekvapenia a hýbu sa mu sánky. Uzamyká ma do svojho železného objatia a hundrajúc ma bezcitne ťahá ku dverám pivnice. Vzpieram sa zo všetkých síl. Nenávidím to miesto, nechcem tam zase ísť!

„Nie! Nechaj ma! Pust' ma!“ bezradne vzlykám a zúfalo sa pokúšam vymaniť zo zovretia muža, ktorého objatie som kedysi tak milovala.

Nepomáha to. Dvere do pivnice sa za nami zatvárajú. Vzdávam sa. Prestávam kričať a z hrdla mi vychádza zúfalý plač. Nie je tu nikto, kto by mi pomohol, kto by ma ukryl do bezpečia. Trhá zo mňa oblečenie - ani sa nebránim, už nemám síl. Tvrdohlavosť a oslobodzujúci pocit sa znova menia na pokoru a potichu sa poddávam jeho chútkam.

O chvíľu ma berie za ruku a zo skrine vyťahuje putá. Len čo ich vidím, dvíha sa mi žalúdok. Tie železka sú pre mňa symbolom utrpenia. Dvíha mi pravú ruku a putami ju pripína o rúru na stene.

Oči sa mu lesknú od alkoholu a pery kriví do posmešnej grimasy. „Uvidíme sa ráno,“ zašomre potichu a odchádza.

„Počkaj! Oto! Vráť sa! Nemôžeš ma tu nechať celú noc! Vieš predsa, že sa bojím tmy! Prosím, vráť sa!“

Akoby ani nepočul moje zúfale výkriky zhasína svetlo a ztvára dvere.

Obklopuje ma hustá tma. Som vyčerpaná a moje telo kričí po oddychu. Chcem sa zababušiť v teplej posteli, zatvoriť oči a poddať sa spánku. No namiesto toho stojím pri studenej stene, s rukou zdvihnutou dohora. Putá sa mi zarývajú do už beztak boľavého zápästia a nohy sa mi podlamujú od únavy.

„Oto!“ volám za ním s nádejou, že sa zľutuje a oslobodí ma, no akoby sa po ňom zem zľahla. Skláňam hlavu a nechávam slzy tiecť po lícach. On ma tu naozaj nechá celú noc! Vždy

bol ku mne krutý, ale takto pripútanú o stenu ma necháva pr-
výkrát. Nikdy predtým to neurobil.

V tme čosi zašuší. Môže to byť iba moja fantázia, ale ne-
musí. Napínam sluch, či ten zvuk nezačujem znova. Neďaleko
mňa čosi lezie po stole. Môže to byť potkan, môže to byť ho-
cičo. Začínam triasť putami, chcem ich vyrvať zo steny, ale sú
pevne zakliesnené. Zatváram oči a skúšam si predstaviť niečo
pekné, no nedarí sa mi to, a namiesto toho sa mi vynárajú spo-
mienky z detstva.

Cítim sa sama, nielen v tejto pivnici, ale aj na celom svete.
Moja matka ma často trestala zatváraním do podkrovnej izby,
keď uznala, že moje správanie nezodpovedalo jej predstavám.
Z nespočetných neblahých spomienok sa mi vynára jedno po-
poludnie. Mohla som mať sotva osem rokov a namiesto vy-
šívania obrazov na stenu som si chcela pozrieť film pre deti.
Ihneď ma poslala do podkrovia s tým, aby som tam porozmýš-
lala nad svojím zlým správaním.

Vyšívanie som nenávidela z celého srdca, ale ona ho mala
rada, tak ma vždy do neho nútila. Pocit bezmocnosti, keď sa
veľakrát spoza okien ozýval zvuk lopty a detský smiech, a ja
som musela sedieť v kresle a vyšívať spolu s mamou, ma bolel
viac ako prsty dopichané od ihly.

„Čas strávený zmysluplnou činnosťou je vzácnejší, ako čas
trávený s deťmi na dvore!“ vždy mi prísne prízvukovala.

Nedivím sa, že deti v susedstve nemali záujem o priateľstvo
so mnou. Spočiatku nám klopali na dvere a volali ma von, ale
po pár odmietnutiach sa o to prestali snažiť a zabudli na mňa.

Jediné miesto, kde som sa cítila dobre, a ktoré mi matka dovolila, bolo členstvo v kostolnom zbore. Roky som sa tam stretávala s milými ľuďmi, čo mi pomáhalo udržať si limit emocionálneho zdravia.

Keď bola matka mladá, chcela študovať a veľa cestovať. Nechcela sa vydávať a už vôbec nie mať deti. Snívala o štúdiu v zahraničí, lebo bola vynikajúcou študentkou. Keď bola v poslednom ročníku na gymnáziu, škola vyhlásila súťaž o štipendium na známu anglickú univerzitu. Matka sa usilovne pripravovala a súťaž nakoniec vyhrala.

Radosť jej však prekazila neželaná správa o tehotenstve. Jej rodičia, ktorí už nežijú, robili všetko pre to, aby si dieťa nechala. Podarilo sa im presvedčiť ju. Vydala sa a prišla o svoj životný sen. Odkedy sa pamätám, vždy bola namosúrená.

Starala sa o mňa, lebo musela, nie preto, že chcela. Predstavovala som pre ňu večnú pripomienku zmarených túžob a plánov, ktoré kedysi mala. Jednoducho, v jej očiach som bola nechceným dieťaťom, ktoré jej zničilo život.

Nezáleží na tom, že som sa na ten svet sama nepýtala. Bola som tu a čas sa už nedal vrátiť späť. Jedného dňa, keď sme sledovali dokumentárny film o Veľkej Británii, z očí sa jej spustili slzy. Skúsila som sa k nej pritúliť, ale nenávisťne sa na mňa pozrela, chladne ma odstrčila a odišla preč z izby.

Zatrpknutosť na mňa prenášala celý život, akoby ma nechcela vidieť šťastnú.

„Chceš zmrzlinu? Nie! Ešte ťa rozbolí hrdlo a ja s tebou budem musieť chodiť po lekároch. Na bicykel ani nepomysli!

Uväznená v manželstve

Ešte spadneš a zlomíš si nohu!“ Vždy mala po ruke dôvod, aby mi uprela jednoduché radosti života. A otec? Otec je kapitola sama o sebe. Zahĺbený do svojho sveta, pokorne nasledujúc svoju dominantnú manželku. Čo povie ona, to je zákon. Netušia ale, že ja som s takýmto pohľadom na život už od útleho veku nesúhlasila a nikdy ani nebudem.

Nie som prázdna ľudská schránka bez emócií. Naopak, vrú vo mne skutočné city, túžba po láske a živote!

Závidela som spolužiačkam ich milujúce matky, s ktorými často chodili na nákupy, alebo len trkotali o prvých láskach. Závidela som im pekné oblečenie a možnosť ísť si zatancovať na diskotéku. Ja som mala všetky adolescentné radosti zakázané. Vraj pekným oblečením a flákaním sa s kamarátkami prídem o dobré meno a zahanbím rodinu.

Takto som žila až do svadby s Otom. A takto žijem až dodnes. Pocit samoty, prázdnoty a obmedzovania osobnej slobody, ostal taký istý ako predtým. Ako veľmi túžim po tom, aby ma mal niekto rád, aby sa zaujímal o moje vnútro, držal mi ruku, keď mi je najťažšie...

Prečo mi život uprel právo byť milovaná? Snáď nemám žiadnu cenu?

Únava a bolesť si bezohľadne privlastňujú moje telo. Očné viečka mi oťažievajú a ani neviem, či zaspávam alebo omdliavam.

Budím sa na ostrú bolesť v ramene. Visím zo steny ako kus

predmetu a rýchlo sa staviam na nohy, ktoré ma oziabajú od zimy. Ako dlho som spala? Päť minút? Hodinu? Dve?...

Zápästie si už ani necítim a ruka ma neuveriteľne bolí. Kedy už skončí toto trápenie?! Opieram sa o studenú stenu so sklonenou hlavou a čakám. Po chvíli počujem otváranie dverí a Otove kroky. Zažína svetlo a bolesť očí sa mi prebíja až do mozgu. Chránim si ich rukou.

Neveriacky a rozospato na mňa pozerá. Účinok alkoholu už vyprchal a vyzerá, akoby ma ľutoval. Istotne sa mi to iba zdá. Malým kľúčikom ma vyslobodzuje z pút. Vyčerpane padám na podlahu k jeho nohám a chúlím sa do kľbka. Cítim sa ako ďalší kus nepotrebného nábytku v tejto pivnici.

„Och, Nora, prepáč.“

Počujem dobre? On sa mi ospravedľňuje?

Kľaká si ku mne a jemnými dotykmi sa mi snaží odhrnúť prameň vlasov z tváre.

„Nedotýkaj sa ma,“ odháňam ho trasľavým hlasom.

Nepočúva a berie ma na ruky. Nevzpieram sa, na to ani nemám síl, iba otočím hlavu, aby som sa mu nemusela dívať do tváre. Ukladá ma do postele a prikryva hebkou prikryvkou.

„Prečo mi tak ubližuješ?“ ledva počuť môj zachrípnutý hlas.

„Prepáč, Nora,“ ticho odvetí, ukrývajúc previnilý tón, ale nič mi nevysvetlí.

Zrazu sa nado mňa skláňa a pritláča pery na moje čelo. Nežne. S láskou. Nečaká však na moju reakciu. Ihneď vstáva, otáča sa a odchádza. Sprevádza ho môj prekvapený pohľad.

2. Nedel'ný obed u rodičov

„Nora, vstávaj!“ Oto do mňa jemne šťuchá. „Musíme sa pomaly pripraviť.“

Otváram oči a nával obrovskej bolesti ma udiera do každej bunky tela. Cítim sa dezorientovane a v hlave mi pulzuje, akoby mi po nej niekto búšil kladivom. Sadám si na posteľ a čakám, kým sa rozkolísané okolie upokojí.

V sprche sa umývam ľavou rukou, pretože každý pohyb pravou mi spôsobuje ostrú bolesť.

Osviežená a oblečená schádzam do kuchyne. Prekvapuje ma vôňa môjho obľúbeného ovocného čaju, ktorá sa šíri až ku schodom, no pohľad do kuchyne ma necháva stáť v nemom úžase. Na stole stojí šálka čaju a Oto pri sporáku čosi kuchtí.

„Robím ti raňajky, isto si hladná.“

„Neprosím si, ďakujem,“ vravím ticho so sklonenou hlavou.

„Zjedz, koľko môžeš,“ ukladá pred mňa tanier s voňajúcou omeletou.

„Prečo sa zrazu správaš tak milo?“ dvíham hlavu a neisto mu hľadím do očí.

Vlna neopísateľného zmätku mi zapl'ňa vnútro. Kdesi v kútku duše túžim po jeho objatí. Rýchlo však túto túžbu trhám na pomyselné franforce. Už to nie je ten úžasný a milujúci Oto,